

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BA DỊ NHÂN TÀ LIÊN THÀNH

Hai tên Huyết Ma đứng cạnh đó mà không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhìn lại chỉ thấy đồng bọn đầu mình mỗi thứ một nẻo, nằm lăn trên đất thì vô cùng hoang mang. Chưa kịp tỉnh trí, một bóng trắng toát đã phóng tới đứng hiên ngang giữa trận trường. Người này là một thanh niên uy nghiêm lắm lắm, thần định khí nhàn đang đứng rất hiên ngang trước mặt chúng. Một tên thất thanh kêu lên:

- Người phải chăng là Thất Độc Thần Kiếm Khách?

Người này đúng là Hoa Sĩ Kiệt, cười nói:

- Đúng. Nếu các người chịu trả lời các câu hỏi của ta không chút giấu diếm, ta sẽ tha mạng cho.

- Người cứ hỏi. Nhưng vừa rồi người giết một người của bọn ta, món nợ ấy bọn ta nhất định không bỏ qua đâu.

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi nói:

- Khoan hãy bàn tới chuyện tha cho ta hay không. Nghe ta hỏi đây. Phó giáo chủ các người hiện ở đâu?

Hoa Sĩ Kiệt từ lúc đuổi theo gã Phó Giáo chủ Huyết Ma, tới nửa đường thì mất hết dấu vết. Trong lúc bức tức kiếm không ra y trốn ở đâu, thì lại nghe tiếng người đánh nhau phía trước bèn tung mình phóng đến, vừa lúc gặp Hà Chí Bình gặp nguy mới ra tay tương trợ cứu mạng chàng họ Hà. Hoa Sĩ Kiệt này tra hỏi tung tích của Phó Giáo chủ Huyết Ma, gã ấy không nói, đưa mắt lăm lét nhìn sang tên đồng bọn như muốn hội ý. Hoa Sĩ Kiệt liếc thấy thế liền quyết định mạnh tay hơn. Với thân pháp nhẹ nhàng như én lượn, chàng phóng tới bên cạnh gã Huyết Ma đứng trái, chộp lấy cườm tay, bóp mạnh nơi uyên mạch của gã, miệng nói:

- Người có chịu nói ra hay không?

Gã này mặc dù đau muốn khóc thét nhưng vẫn cắn răng mà chịu, không chịu hé môi. Gã kia nhân lúc Hoa Sĩ Kiệt không liếc tới, rút kiếm xỉa nhanh vào hậu tâm của chàng. Không ngờ Hoa Sĩ Kiệt linh mẫn khác thường, vừa nghe tiếng gió lạ thì hơi quay người lại, tung cước đá văng thanh kiếm đi nơi khác, tay trái điểm ra một chỉ, miệng nói:

- Thử một chỉ của ta đi!

Luồng chỉ lực bắn ra, thẳng tới huyết trung đỉnh của gã Huyết Ma. Gã này chịu không nổi, loạn choạng thối lui, cuối cùng té ngổ trên mặt đất, da mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu. Hoa Sĩ Kiệt tay trái nắm lấy cổ tay gã Huyết Ma siết chặt thêm, dẫn giọng quát:

- Người nhất định không khai ra nơi ẩn náu của Phù Thiên Sanh hay sao?

Tên Huyết Ma cổ tay đau muốn gãy, rên rỉ:

- Xin thiếu hiệp nới tay! Tôi nói.

- Ta không muốn chạm vào tay dơ dáy của người làm gì. Nếu người ngoan cố đừng trách ta sao độc ác. Hãy nhìn gương hai đồng bọn của người kia!

Tên Huyết Ma bất giác rung mình, hai cái xác bất động mà y nhìn thấy như đang lay động. Y nói:

- Hiện giờ có lẽ người đã tới huyện Tà Liên rồi.

- Thật vậy không?

- Đúng, vì đêm nay...

Y biết mình vừa lỡ lời, lập tức im bặt. Hoa Sĩ Kiệt hỏi dồn:

- Thật sự thế nào? Nói mau!

Tên Huyết Ma lộ vẻ khó xử:

- Nếu ta nói rõ ra, e là thoát khỏi tay thiếu hiệp cũng không thoát khỏi bị trừng trị...

Hoa Sĩ Kiệt thấy gã nói thế thì hiểu rõ y muốn gì, sầm mặt quát:

- Được rồi! Người rút ngay đi! Đừng để ta thay đổi ý định!

Hà Chí Bình đang nằm trên đất, thỉnh thoảng nhồm dậy nói:

- Hoa thiếu hiệp, không nên tha cho hắn! Nếu huyện Tà Liên chỉ là một cái bẫy chờ chúng ta chui đầu vào rọ thì sao đây?

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Vậy cũng có lí!

Hoa Sĩ Kiệt quay ra tên Huyết Ma, lúc này đang cầm cổ chạy miết, cười nhẹ một tiếng, người thoáng nhún lên một chút thân mình như một làn khói mỏng, tức thì đã tới bên tên này rồi. Chàng đứng chặn trước mắt tên Huyết Ma. Tên này thấy chàng thì rụng rời chân tay, hỏi :

- Thiếu hiệp đã hứa sẽ tha cho tiểu nhân, nay lại chặn tiểu nhân lại, không lẽ muốn nuốt lời sao?

Hoa Sĩ Kiệt cả cười nói:

- Ta đã hứa tha cho người sao lại nuốt lời được. Ta chỉ muốn giữ người lại đây trong vòng hai canh giờ để phòng người đi báo tin mà thôi. Đợi chúng ta tới huyện Tà Liên rồi, huyết đạo ta điểm sẽ tự động giải khai, trả tự do cho người!

Nói xong chẳng đợi y nói nửa lời, ngón tay chàng như chớp điểm nơi huyết tê của y. Chàng đứng lên bước đi, còn quay lại an ủi vài câu:

- Người cứ chịu khó nằm đây chờ đi. Hai canh giờ nữa tự động huyết đạo sẽ giải khai mà thôi.

Hà Chí Bình lúc ấy mới đứng lên nổi, tới gần Hoa Sĩ Kiệt vòng tay nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của Hoa thiếu hiệp!

Hoa Sĩ Kiệt kín đáo liếc nhìn Hà Chí Bình qua ánh trăng, thấy anh chàng này gương mặt trẻ măng, tuổi chỉ chừng mười sáu mười bảy tuổi nhưng tướng mạo lại hiện lên chính khí, uy nghi thoát tục. Chàng bất giác sinh lòng kính trọng, chấp tay đáp lễ:

- Tiểu đệ, không nên khách khí! Đi lại trên giang hồ ai mà không có lúc gặp khó khăn, cứu khốn phò nguy cũng là nhiệm vụ của kẻ cầm gươm hành hiệp mà!

Hà Chí Bình thấy chàng võ công cao cường, ăn nói nhã nhặn không có vẻ gì là kiêu ngạo thì càng cảm kích, nói:

- Tiểu đệ nay đã nhà tan cửa nát, cha mẹ lại gặp cảnh bất hạnh khiến đệ rơi vào cảnh lạc loài, nếu không nhờ ...

Chàng nói tới đây không sao dần nổi, tự dưng khóc thút thít. Hoa Sĩ Kiệt cũng đã biết qua gia thế và chứng kiến một vài biến cố với Hà Chí Bình, thế nên chẳng đợi cậu ta nín khóc, chàng nói luôn:

- Nếu như tiểu đệ không chê, chúng ta từ nay kết nghĩa huynh đệ, cùng nhau ngao du bốn bể, giúp nhau báo thù rửa hận.

Hà Chí Bình nghe nói càng khóc to hơn, quỳ sụp xuống thi lễ :

- Vây xin Kiệt huynh nhận một lạy của tiểu đệ.

Hoa Sĩ Kiệt cũng quỳ xuống :

- Tiểu đệ, nhận một lạy của ta!

Hai người giao bài đủ ba lạy thì Hoa Sĩ Kiệt đứng lên kéo Hà Chí Bình dậy nói:

- Tiểu đệ có cùng ta tới huyện Tà Liên không, may ra có thể tìm ra tên thù nhân Huyết Ma ấy!

Hà Chí Bình rầu rĩ nói:

- Tiểu đệ gia mẫu vừa qua đời, thân thể còn chưa lạnh, phải làm sao đây?

Nói rồi chàng đem chuyện gặp mẹ trong động đá, thuật lại cho Hoa Sĩ Kiệt nghe. Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Mẹ của đệ cũng là mẹ của huynh. Hiện giờ ta chưa thể chôn cất người tử tế, vậy hãy vùi tạm xác người nơi đây, đợi khi nào báo thù xong sẽ di dời hài cốt tới nơi thanh sơn cẩm tú khác được chăng?

Hà Chí Bình gật đầu:

- Đệ cũng không biết làm sao hơn, cứ theo lời huynh đi!

Hai người liền tìm nơi cao ráo, đào huyết sâu mai táng thi hài mẹ của Hà Chí Bình. Rồi hai người đồng trở thuật khinh công, băng mình về hướng Tà Liên thành. Chỉ hơn một canh giờ sau hai người đã đứng giữa đường phố Tà Liên Thành rồi. Lúc ấy trời vào khoảng canh hai, vắng trăng vắng vạc buông lơ lửng, rã rời trên những tán lá óng mượt, trải lên phố phường một màu bàng bạc ngây thơ mà kiêu sa. Không gian tuyệt tĩnh lặng trong giấc ngủ muôn loài. Hai người rảo bước trên các con phố cả canh giờ mà vẫn không phát hiện chút tung tích gì của tên Huyết Ma. Hai người đã cảm thấy thất vọng thì đột nhiên, trước mặt vang lên tiếng lóc cóc leng keng càng lúc càng rõ. Hiển nhiên là sắp có người đi tới. Hai người dừng lại, thấy tiến tới từ xa một lão thầy bói, tay cầm một chiếc khánh. Thanh âm vừa rồi hai người nghe thấy chính là từ chiếc khánh này mà ra. Hà Chí Bình hỏi nhỏ Hoa Sĩ Kiệt:

- Kiệt ca, đêm hôm khuya khoắt, sao lại có lão thầy bói này tới đây làm náo động như vậy? Thật không bình thường chút nào.

- Huynh cũng không hiểu. Cứ từ từ coi sao!

Hai người từ từ tiến tới gần lão thầy bói. Hoa Sĩ Kiệt cố gắng nhìn diện mạo lão ta song dưới ánh trăng mờ ảo, chỉ nhận ra lão này mặc bộ đồ có văn nhân tàn tạ, còn gương mặt tuyệt nhiên không rõ chi tiết nào. Lúc hai người đi ngang qua lão, Hoa Sĩ Kiệt nhận ra chiếc mào trên đầu lão, không hiểu vô tình hay cố ý thế nào mà sụp xuống che mất nửa mặt. Trong tâm trí chàng nháng lên một hình ảnh mơ hồ: "Không hiểu gã thầy bói này ta đã gặp ở nơi nào chưa, sao ta thấy quen quá vậy?" Lão thầy bói đột nhiên cười hì hì nói:

- Nhị vị công tử hãy để lão bói thử cho một quả hung cát được chăng? Đảm bảo không những đoán biết rõ ràng hung cát, mà còn quá khứ vị lai đều không trật một chữ.

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Tiên sinh nghe giọng nói dường như là người trung thổ?

Lão thầy bói thoáng giật mình:

- Công tử đây quả thật phán đoán như thần, tại hạ chính thật người Trung Nguyên. Nhưng đã lưu lạc lâu ngày . Trải qua không biết bao miền đất, nay dừng lại miền Thanh Hải này là để giúp người ...

Lão ho húng hắng mấy câu rồi chẳng nói tiếp. Hoa Sĩ Kiệt nói tiếp:

- Tiên sinh muốn tìm giúp người một vật phải chăng? Vừa rồi không phải tiên sinh nói có thể biết rõ quá khứ vị lai, như thế muốn tìm vật gì chẳng phải dễ như lấy đồ trong túi hay sao?

Lão thầy bói cười nói:

- Công tử đoán sai rồi! Tại hạ muốn nói là tới đây thay người tìm vài may mắn cón con trên đời, đâu có vật chi đâu...

Hà Chí Bình thấy câu chuyện lung tung lộn xộn, chẳng có đầu đuôi gì cả, sốt ruột nói:

- Hai chúng tôi không bói nữa. Phiền tiên sinh tìm người khác.

Lão thầy bói quay sang chàng ngấm nghĩa hồi lâu rồi nói:

- Vị công tử này trung đình hiện sắc đen, tất là vừa gặp đại nạn không lâu, nhưng may mắn gặp được quý nhân mới từ nguy hoá an...

Chàng nghe nói thì cũng thấy rung động trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên nói:

- Tiên sinh nói cũng không sai, tiếc là hai người bọn tại hạ không một đồng một chữ trong người, thật...

Lão xua tay cắt ngang:

- Chẳng phải kẻ gặp nạn, ta không bói! Không phải gặp trường hợp sống chết cận kề ta cũng không bói. Kẻ đáng ghét có trả nghìn vàng ta cũng không bói. Người anh tài chí khí không một đồng ta cũng bói!

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói cười to:

- Ha ha, vậy thì chúng ta là kẻ anh tài chí khí rồi. Lão tiên sinh lấy nghề bói toán làm kế sinh nhai, nếu không lấy tiền quả không hiểu tiên sinh sống bằng gì đây?

Lão cũng cười to nói:

- Sống trên đời như lục bình gửi nhờ nước cả. Nếu gặp người hữu duyên thì coi đó là may mắn trong đời, còn tính toán tiền nong chi nữa? Tại hạ ít học cũng biết phân chia hạng người thiện ác...

- Thì ra chúng ta thật có duyên chăng?

Lão thầy bói thấy Hoa Sĩ Kiệt nói câu nào câu ấy đều lộ vẻ châm chọc nhưng không lộ vẻ giận dữ, lão nghiêm nét mặt nói:

- Công tử với tại hạ nào chỉ hữu duyên mà thôi!

- Xin tiên sinh giải thích rõ hơn?

- Qua sắc diện công tử mà suy đoán, e là đại hoạ sắp tới đến nơi rồi, song...

Hoa Sĩ Kiệt cũng định sẵn không tin, nhưng thấy lão nói vậy cũng tò mò hỏi:

- Song làm sao, xin tiên sinh chỉ bảo?

Lão thầy bói vẫn trầm ngâm chẳng đáp, hồi lâu mới nói:

- Sống chết do số, phúc hoạ chẳng thể nói trước. Nhưng cái gì cũng do nhân quả mà ra. Công tử không hành động trái lẽ thì hoạ lớn cũng có thể hoá nhỏ, hoạ nhỏ hoá không. Công tử vẫn nên đề phòng là hơn, bất tất cần lo âu.

Hoa Sĩ Kiệt thấy lời nói chung chung, chẳng thêm được thông tin gì, nhủ thầm: “Lão thầy bói này thật đúng là lừa gạt người ta mà. Tưởng lão biết bói toán chi, ai dè chỉ là đi dạy ta những bài học cũ rích trên giang hồ, những cái đó ta lại không rõ hơn lão hay sao. Nghe thêm chỉ mệt người” Nghĩ vậy, nhưng chàng vẫn vòng tay nói:

- Lời tiên sinh dạy rất phải. Đã làm phiền tiên sinh rồi, xin cáo từ!

Dứt lời chàng nắm tay Hà Chí Bình cất bước đi ngay. Lão thầy bói chợt ngửa cổ cười lớn, tiếng cười âm vang rung động chứng tỏ lão nội lực không nhỏ. Hoa Sĩ Kiệt nghe tiếng cười thì xoay nhanh người lại, vậy mà đã không thấy lão đâu nữa, chỉ thấy nơi xa xa tà áo tả tơi phấp phới theo bước chân thoăn thoắt mà thôi. Thấy bộ pháp của lão ảo diệu vô cùng như thế, Hoa Sĩ Kiệt không khỏi khâm phục và lo lắng, Trong lòng biết bao nỗi hoài nghi không sao lí giải nổi. Chàng liền cất tiếng gọi to:

- Tiên sinh, xin dừng bước. Tại hạ còn muốn nhờ tiên sinh bói giùm một quẻ!

Lão thầy bói không thể không nghe thấy, vì tiếng gọi vừa rồi của Hoa Sĩ Kiệt vận lực không ít, vang xa cả dặm. Nhưng lão ta dường như không nghe thấy chi hết, hai chân vẫn tiếp tục lướt như bay. Hoa Sĩ Kiệt quay sang Hà Chí Bình nói nhanh:

- Bình đệ, lão thầy bói này hành tung kì dị, chúng ta thử đuổi theo hỏi rõ. Huynh cảm thấy lão ta rất là khả nghi, không chừng có dính dáng tới bọn Huyết Ma cũng nên.

Hai người bèn đồng dùng thuật khinh công phóng đi. Lão thầy bói khi trước vẫn không hề thay đổi thái độ, chân bước không mau hơn, cũng không chậm hơn. Hoa Sĩ Kiệt đuổi theo hồi lâu thấy khoảng cách giữa chàng với lão dường như không thay đổi chút nào, rõ ràng là chỉ còn một khoảng ngắn nữa, lão nọ thì không hề gia tăng tốc độ, vậy mà không sao bắt kịp lão ta. Chàng thoáng kinh hãi nghĩ thầm: “ Thuật khinh công của ta không phải là kém, sao ta đuổi hoài mà không theo kịp lão ta? Khinh công của lão thật hơn ta một bậc chăng? “ Chàng mím môi vận thêm chân khí, tức thì thân hình chàng vọt lên trước tựa như tên xé gió. Không ngờ lão thầy bói cũng gia tăng tốc độ, khoảng cách giữa hai người vẫn chẳng rút ngắn đoạn nào. Nhưng lạ nổi là lão dường như không cần chút cố gắng, miệng hình như còn ngâm nga một bài Đường thi vẻ nhàn nhã vô cùng...Lúc này trời vẫn chưa tỏ rạng, cuộc rượt đuổi đã ra tới ngoại thành Tà Liên rồi. Trên cánh đồng trống trải, Hoa Sĩ Kiệt với lão thầy bói kia vẫn kẻ trước người sau lao đi vun vút, tưởng như có một sợi dây nối giữa hai người, lão đi tới đâu Hoa Sĩ Kiệt bị kéo theo tới đó. Sở dĩ nói hai người, là vì Hà Chí Bình ban đầu còn rảnh theo sau Hoa Sĩ Kiệt, nhưng sức càng lúc càng yếu, cứ dần tụt lại phía sau, tới chừng lúc Hoa Sĩ Kiệt gia tăng tốc độ thì chàng ta bị bỏ lại tuốt đằng sau. Hoa Sĩ Kiệt đuổi lâu như thế mà không bắt kịp lão, tới giữa đồng hoang không ngại người nghe lén thì không nhin nổi, cất tiếng hỏi:

- Tiên sinh với Hoa Sĩ Kiệt tại hạ là bạn hay thù xin cứ nói thẳng, đừng bày trò trêu chọc tại hạ nữa.

Lão thầy bói lúc ấy mới chịu dừng bước, từ từ quay lại nói:

- Nhị vị công tử đã gặp dữ hoá lành rồi. Tai nạn đã qua hết, giờ cứ đi theo hướng Nam thì cam đoan hai người sẽ gặp điều thú vị đấy.

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói ngẩn người ra không hiểu, hỏi:

- Tiên sinh nói vậy tức là sao?

Lão thầy bói cười ha ha nói:

- Thiên cơ bất khả lộ! Người hiền lương tự đứng có phúc tinh chiếu mạng. Công tử theo lời kẻ hèn này đi về phương Nam tự khắc sẽ hiểu, hà tất phải hỏi nhiều.

Dứt lời, lão phẩy tay áo, thoăn thoắt bước đi, chẳng mấy chốc đã xa tít mù. Hoa Sĩ Kiệt đã toan đuổi theo, nhưng nghĩ lại đuổi theo cũng không biết nói sao nữa, Hà Chí Bình lại vẫn còn ở đằng sau nên lại thôi. Một lúc sau, Hà Chí Bình

hồn hển chạy tới nơi. Thấy Hoa Sĩ Kiệt đứng im lìm không lộ thái độ nào, liền kéo nhẹ tay áo chàng nói:

- Kiệt huynh, lão thầy bói ấy đã đi rồi sao?

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu, tóm tắt lại câu chuyện cho Hà Chí Bình nghe . Hà Chí Bình trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Đệ nghĩ lão ta không có ác ý với chúng ta. Nếu như lão đã nói chúng ta nên đi về hướng Nam, nghi ngờ chi bằng cứ đi thử coi sao. Còn hơn ở lại thành Tà Liên mà không có chút tung tích nào của lũ Huyết Ma kia.

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Lời nói viễn vông của những tay thầy bói không đáng tin, nhưng lão này hành động rất kì lạ, võ công cũng không phải tầm thường. Hơn nữa, huynh thấy lão thầy bói này rất quen, dường như huynh đã từng gặp đâu đó. Vậy chúng ta cứ thử xem...

Hai người liền đổi hướng, không quay lại thành Tà Liên nữa mà theo hướng Nam trực chỉ. Chừng một canh giờ sau, hai người tới một trang viện lớn cô lập giữa đồng hoang vu. Toà trang viện này phòng ốc nhiều vô kể, nhưng chỉ duy có một phòng nơi toà lầu cao nhất có ánh đèn hắt ra mà thôi. Hoa Sĩ Kiệt trở phía ánh đèn nói:

- Cả toà trang viện rộng lớn như thế mà lại như không có sự sống của con người, chúng ta thử tới chỗ đó xem sao.

Hà Chí Bình nói nhỏ:

- Lão thầy bói đã nói chúng ta sẽ gặp điều thú vị khi đi về phương Nam, có khi chúng ta lại gặp tên Huyết Ma nào đó ở đó cũng nên.

- Tiểu đệ, hãy ở lại đây canh chừng. Để huynh lên trước coi sao, vạn nhất có điều gì sơ suất còn có người tiếp ứng .

Hà Chí Bình nói:

- Kiệt huynh, hay là hai chúng ta cùng đi . Đệ võ công không được bao nhiêu, nhưng gặp chuyện cũng có thể giúp đỡ huynh phần nào mà. Đệ không muốn huynh đơn thân đi vào chỗ đó đâu.

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ:

- Thật ra cũng chưa chắc đã có chuyện gì đâu. Nhưng vậy cũng không sao. Chúng ta lấy vải bao mặt lại cùng tiến vào đó . Giả sử có kẻ quen mặt trong đó cũng có thể chiếm phần tiện nghi hơn .

Hai người theo đó thi hành. Chẳng bao lâu đã vào sát tới căn phòng đó rồi. Bất thầnm trên mái ngói đối diện, một luồng ngân quang phóng vụt tới như chớp hướng thẳng về phía hai người.

Vietkiem.com